

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Cseh Veronika ügyvéd, mint pártfogó ügyvéd által képviselt **I.r., II.r., III.r., IV.r. felpereseknek** jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen **államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indított perében, a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. március 26. napján kelt 12.P.20.223/2009/9. számú ítéletével szemben, az alperes által 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által az I-IV. r. felpereseknek személyenként fizetendő kártérítés összegét 50.000.-(Ötvenezer) forintra leszállítja.

A felperesek által a Magyar Államnak felhívásra személyenként fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 27.000.-(Huszonhétezer) forintra felemeli.
Megállapítja, hogy a felperesek 10 %-ban lettek pernyertesek.

Kötelezi a felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg 15 napon belül az alperesnek 5.000.-(Ötezer) forint első- és másodfokú perköltséget.
Az államnak pedig az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására személyenként fizessenek meg 12.000.-(Tizenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, míg az ezt meghaladóan feljegyzett 12.000.-(Tizenkettőezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 262.000.-Ft-ot, míg a II., III., IV. r. felpereseknek személyenként 250.000.-Ft-ot. Megállapította, hogy a felperesek keresete 50 %-ban vezetett eredményre. Kötelezte a felpereseket, hogy személyenként 15.000.-Ft eljárási illetéket fizessenek meg az államnak, míg a fennmaradó eljárási illetéket az állam viseli.

A határozata indokolásában megállapította, hogy az I.r. felperes ukrán állampolgár, aki 2006-ban kötött házasságot "A" magyar állampolgárral. A IV. rendű felperes a házasfelek közös gyermeke, de együtt nevelték a felperes korábbi házasságából született II. és III. r. felperest is, akik szintén ukrán állampolgárok. Az alperes a családi pótlékot és a gyermekgondozási segélyt "A" részére folyósította.

Megállapította a bíróság, hogy 2007 augusztusától 2008 januárjáig az I. r. felperes a II. és III. r. felperesek után nem kapott gyermektartásdíjat. A család a házastárs jövedelméből, a családi pótlékból és a gyeseből élt. 2007 júliusában költöztek be a kölcsön felvételével megvásárolt házukba. A társasház döntése szerint a fűtés- és a melegvíz-díjat négyhavonta kellett megfizetniük, az előző időszakra vonatkozó fogyasztás alapján.

Az ítéleti tényállás szerint 2007. szeptember 17-én a felperes házastársa előzetes letartóztatásba került. Az I. r. felperes nem állt munkaviszonyban, a felperesek jövedelem nélkül maradtak. 2007. szeptember 20-án az I. r. felperes kérelmet nyújtott be az alperes ... Családtámogatási Irodájához a családi pótlék és gyermekgondozási segély részére történő folyósítása iránt. Október 12-én a családtámogatási iroda arról értesítette, hogy kérelme hiányos. Felhívta letelepedési engedélyének 15 napon belül másolatban való csatolására. Október 18-án az I. r. felperes közölte, hogy tartózkodási engedéllyel és tartózkodási kártyával rendelkezik, letelepednie már nem kell, az erre irányuló szabály 2007. augusztus 1-jével megszűnt. November 7-én a családtámogatási iroda iktatta az I. r. felperes útlevelének és az I., II. és IV. r. felperes lakcímkártyájának a fénymásolatát, továbbá a házassági anyakönyvi kivonat másolatát. Az I.r. felperes útlevelében rögzítve volt az I., II., III. r. felperesek tartózkodási engedélye. November 20-án személyes megjelenésre hívta fel az I. r. felperest a családtámogatási iroda, az I. r. felperes 2007. november 28-án nyilatkozott úgy írásban, hogy továbbra is egyedülálló. December 19-én a családtámogatási iroda a kérelmet elutasította arra hivatkozással, hogy az I. r. felperes ukrán állampolgár.

A fellebbezést követően az alperes 2008. március 13-án hozott határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette, az iratokat új eljárás lefolytatására a alperes neve ... Regionális Igazgatóságához tette át. Indokolásában megállapította, hogy az I. r. felperes a Magyar Köztársaság területén él, férje magyar állampolgár, rendelkezik három hónapot meghaladó tartózkodás jogával, bejelentett lakóhelye van, így a családi pótlékra és a gyermekgondozási segélyre jogosultsága az 1998. évi LXXXIV. tv. (Cst.) 2. § c.) pontja alapján megállapítható, ha az egyéb jogosultsági feltételeknek is megfelel.

Ezek után a ... Regionális Igazgatóság 2008. október 1-jén 2007. október 1. napjától kezdődően megállapította a családi pótlékot és a gyermekgondozási segélyt. Az ellátások folyósítására már korábban, 2008 májusában sor került.

A bíróság megállapította, hogy az I. r. felperes a Központi Igazságügyi Hivatal Áldozatsegítő Szolgálatánál támogatást igényelt, a szolgálat 2008. január 18-án 658.192.-Ft összegű támogatásban részesítette az I. r. felperest annak figyelembevételével, hogy a felperes házastársának a III. r. alperessel szemben elkövetett bűncselekménye során milyen kár keletkezett a sértett ruházatában, a lakás berendezési tárgyaiban, illetve milyen jövedelemkiesést szenvedett el a család a házastárs letartóztatásával. Később, a családtámogatások visszamenőleges folyósítását követően az áldozatsegítő szolgálat az I. r. felperest 293.560.-Ft visszatérítésére kötelezte, azonban a határozatot később méltányosságból visszavonta.

A bíróság megállapítása szerint a felperesek 2007. szeptember közepétől 2008. január 28-ig (az Áldozatsegítő Szolgálat támogatásának kiutalásáig) jövedelemmel nem rendelkeztek. A lakás első négyhónapos fogyasztásával kapcsolatos fűtés- és melegvízdíjat jövedelem hiányában nem tudták fizetni, decemberben 182.358.-Ft díjtartozás miatt kikapcsolták a melegvíz- és fűtésszolgáltatást, a hidegvíz-vételezési lehetőséget pedig korlátozta a szolgáltató. A lakáshitel törlesztőrészeit sem tudták fizetni, a gyermekek ételmezését és ruházatuk pótlását csak hiányosan és ismerősök támogatásával tudta részben megoldani az I. r. felperes. A fűtés- és melegvíz-szolgáltatás visszaállítására 2008 májusában került sor, ezzel kapcsolatban 12.000.-Ft költség merült fel.

Az I. r. felperes 2007 októberétől keresett munkát, 2008. március 16-án elhelyezkedett.

A bíróság ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy I. r. felperes kérelmének előterjesztésekor hatályos Cst. 2. § c.) pontja szerint az I. r. felperes, mint tartózkodási engedéllyel, és magyarországi bejelentett lakóhellyel rendelkező nem magyar állampolgár jogosult volt a családtámogatások igénybevételére. Az ilyen tárgyú ügyben a 223/1998.(XII.30.) Korm. rendelet 27/F. § (4) bekezdése szerint valóban 90 napos volt az ügyintézési határidő, a Ket. (2004. évi CXL. törvény) 33. § (2) bekezdése azonban rögzíti, hogy kiskorú ügyfél érdekeinek veszélyeztetettsége esetében, továbbá ha életveszéllyel vagy súlyos kárral fenyegető helyzet elhárítása indokolja, soron kívül kell meghozni a határozatot. A bíróság igazoltnak látta, hogy az I. r. felperes közölte a családtámogatási iroda munkatársaival a kialakult helyzet részleteit, így az alperes tudomással bírt arról, hogy az I. r. felperes nem rendelkezik munkaviszonnyal, és a három gyermekes család jövedelem és családfenntartó nélkül maradt. Erre tekintettel soron kívüli eljárást kellett volna lefolytatnia, ehhez képest csak 2007. december 19-én hozott elsőfokú határozatot.

A késelem kimentésére nem alkalmas az a hivatkozás, hogy a jogszabály módosult, hiszen azt a családtámogatási irodának ismernie kellett. A kérelem benyújtásakor a Közép-dunántúli Regionális Igazgatóság rendelkezett illetékességgel.

A bíróság kiemelte, hogy az I. r. felperes a kérelme előterjesztésekor minden szükséges körülményt igazolt, így többszöri hiánypótlásra sem lett volna szükség. A soron kívüli eljáráshoz és a soron kívüli döntéshez szükséges adatok tehát időben rendelkezésre álltak.

Az első határozat meghozataláig eltelt 3 hónapos ügyintézéssel az alperes a soron kívüli ügyintézési határidőt indokolatlanul és jelentősen túllépte, ez pedig megalapozza a kártérítési kötelezettségét, amennyiben a Ptk-ban írt egyéb jogszabályi feltételek fennállnak.

A bíróság a tanúvallomásokkal igazoltnak látta az I. r. felperes azon előadását, hogy a család egyetlen jövedelme a családi pótlék és a gyermekgondozási segély lett volna, ennek elmaradása pedig jelentős lelki és testi megterhelést okozott a felpereseknek. Az I. r. felperesnek idegenekhez, a Vörös Kereszthez, illetőleg az Ukrán Nagykövetséghez kellett segítségért fordulnia, hogy ruházni, etetni tudja gyermekeit. A társasházban kialakított fizetési rend alapján a korábbi időszakra eső fogyasztást ebben az időben kellett volna kifizetni, amelyet jövedelem hiányában nem tudott teljesíteni, ez vezetett a szolgáltatás kikapcsolásához. A hideg lakásban éltek, fáztak. Erre figyelemmel a bíróság álláspontja szerint a felpereseket ért nem vagyoni kárt egyébbel igazolni nem indokolt.

A perbeli esetben 2007 októberétől az Áldozatsegítő Szolgálat 2008. januári támogatásáig a felperesek az alperesnek felróható okból jövedelem nélkül maradtak, ez mindnyájukat fizikailag is, lelkileg is megviselte.

Kifejtette, hogy az alperes kártérítési felelőssége a II., III. és IV. r. felperesek vonatkozásában attól függetlenül fennáll, hogy ők nem voltak ügyfelei a közigazgatási eljárásnak, hisz a Ptk. az államigazgatási jogkörben okozott kár fogalmát nem szűkíti le az ügyfélnek okozott károkra (PK.42. számú állásfoglalás).

A bíróság álláspontja szerint az I. r. felperes kárenyhítési kötelezettségének teljeskörűen eleget tett, a még második életévét be nem töltött IV. r. felperes gondozása mellett munkát keresett, 2008. március 16-án elhelyezkedett. Ezen túlmenően az Áldozatsegítő Szolgálathoz fordult és támogatást igényelt.

A kifejtettek miatt mind a nem vagyoni, mind a visszakapcsolással kapcsolatos vagyoni kártérítés iránti igényt megalapozottnak ítélte. A nem vagyoni kár összege tekintetében mérlegeléssel foglalt állást. Ennek során azt vette figyelembe, hogy ugyan 2008 májusában utalta csak visszamenőlegesen az ellátást az alperes, de a felperesek már januárban támogatásban részesültek, mely segített helyzetük stabilizálásában. Ettől az időponttól tehát az alperest kártérítési felelősség kár hiányában nem terhelhette. A felpereseket leginkább megviselő időszak 2007-re esett, mindemellett figyelembe vette, hogy az I. r. felperesnek olyan elmaradt jövedelme is volt (gyermektartásdíj), amelynek elmaradása nem az alperesnek róható fel, így a felperesek által érvényesített összeg fele értékében ítélte alaposnak a nem vagyoni kártérítés iránti igényt.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a felperesek keresetének elutasítását, másodlagosan a nem vagyoni kár összegének jelentős leszállítását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás berekesztésével és az ítélethozatallal nem a Pp.145. §-a szerint járt el, tárgyaláson kívül hozta meg a határozatot, mely így eljárási jogszabályt sért.

Mindemellett álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a felperesek követelése jogalap nélküli, így az ítélet érdemi felülbírálatának és a felperesi kereset elutasításának van helye.

Kiemelte, hogy a Cst. 2007. július 1-i hatállyal változott meg, így az I. r. felperes uniós állampolgár házastársa révén, mint családtag szerezhette jogosultságot a családi ellátásokra. A Cst. végrehajtására kiadott 223/1998.(XII.30.) Korm. rendelet azonban nem pontosan szabályozta az illetékesség kérdését. Az elsőfokú szerv nem ismerte fel a Cst. megváltozott alkalmazhatóságának a lehetőségét, 2007. július 1. és december 31. között a szabályozás pontatlansága miatt kétértelmű helyzet alakult ki, a felperes egyedülállóságát illetően sem volt egyértelmű a helyzet, hisz akinek a házastársa előzetes letartóztatásban van, a jogszabály szerint még nem minősül egyedülállónak. Alaptalan a bíróságnak a Ket 33. § (2) bekezdésére vonatkozó hivatkozása, hisz az a kiskorú ügyfelekre vonatkozik, ügyfélnek azonban a perbeli esetben csupán az I. r. felperes minősült, aki nagykorú, és így nem igényelt soron kívüliséget.

Ügyféli minőségük hiányára figyelemmel megalapozatlan a gyermekek javára az alperest nem vagyoni kártérítésben marasztaló rendelkezés.

Kifogásolta azt is, hogy a nem vagyoni kártérítés alapjául semmilyen számítás nem szolgált.

Az alperes megítélése szerint ugyan hosszadalmas volt az ügyintézés, ezt azonban az új jogszabály még nem kellő ismerete, valamint a pontos tényállás fel nem ismerésének a ténye, és a bizonyítási eljárás nehézségei okozták. Az elsőfokú közigazgatási szerv helytelen döntése és hosszabb ideig tartó ügyintézése ugyan megvalósítja a jogellenes magatartást, de a kifejtettek miatt ez nem felróható az alperesnek. A másodfokú határozattal, vagyis a rendes jogorvoslat igénybevételével orvosolni lehetett a felperesek sérelmét.

Az okozati összefüggés és az összepszerűség tekintetében az alperes fellebbezésében kiemelte, hogy a családtámogatási ellátás rendeltetése nem az adósságrendezés. A felperes csupán 2007. november és december hónapokra nem kapott ellátást. Kártérítési követelését nem alapíthatja arra, hogy az elmaradt ellátás miatt nem tudta adósságát rendezni. Már 2007 decemberében 182.358.-Ft volt a közüzemi díjhátralék, ez a tartozás a korábbi időszakból származik. A szolgáltatás kikapcsolása nincs okozati összefüggésben a családtámogatási ellátás megállapításával.

Az alperes rámutatott, hogy a nem vagyoni kártérítés a személyiségi jog megsértésének ellensúlyozására szolgál. A bíróság csak azt vette figyelembe mérlegelésénél, hogy a kincstár mikor utalta a családi pótlékot, illetve mikor részesültek a felperesek az Áldozatsegítő Szolgálatról támogatásban. Nem vett figyelembe, és nem is tárt fel olyan körülményeket, amelyek a személyhez fűződő jogok sérelmét megalapozták volna, és visszavezethetők lennének az ellátás későbbi kifizetésére.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Kifejtették, hogy a Ket. 33. §-a nemcsak a kiskorú ügyfél esetében ad lehetőséget soron kívüli eljárásra, hanem a súlyos kárral fenyegető helyzet is ennek alapjául szolgál. Ennek fennállta pedig a perbeli adatok mellett nem lehet kétséges. Az is egyértelmű, hogy az I. r. felperesnek fennállt az ellátások tekintetében a jogosultsága. A jogszabály ismeretének hiányával kapcsolatos körülményekre vonatkozó alperesi előadás értékelése nem szolgálhat a felperesek hátrányára. A nem vagyoni kártérítés összegét pedig az elsőfokú bíróság a körülmények megfelelő mérlegelésével állapította meg.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint részben megalapozott.

A megyei bíróság a per eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, az arra alapított döntésével és annak indokaival azonban az ítéletábra csupán részben, az alábbiak szerint értett egyet.

Az ítéletábra mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az alperesnek az ítélet meghozatalával kapcsolatos eljárási szabálysértésre való hivatkozása nem megalapozott, az elsőfokú bíróság ugyanis a 7. sorszámú végzésével szabályszerűen kitűzött és 2010. március 26-án 13 óra kezdettel megtartott tárgyaláson hozta meg a fellebbezéssel támadott ítéletet.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy ugyan a II-IV.r. felperesek az ellátások folyósítása iránti kérelemmel indult közigazgatási eljárásban ügyfélnek nem minősülnek, az ügyféli minőség azonban nem feltétele annak, hogy a

Ptk.349. §-ára alapított kártérítési igényt érvényesíthessenek a közigazgatási szervvel szemben. A közigazgatási hatóságnak a jogellenes magatartás jogkövetkezményeiért akkor is a Ptk.349. és 339. §-ában foglaltak alapján kell helytállnia, ha a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező, intézkedő tevékenységével vagy ennek elmulasztásával nem az eljárás ügyfelének, hanem másnak okoz kárt.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az alperes jogellenes magatartását azáltal látta megvalósulni, hogy az elsőfokú határozatát nem soron kívül, azaz 15 napos határidőn belül, hanem csupán december 19-én hozta meg. Az I. r. felperes által benyújtott kérelem elintézésére a Ket. 33. § (1) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján a 223/1998. (XII.30.) Kormány rendelet 27/F § (4) bekezdése speciális, a kérelem benyújtásától számított 90 napos ügyintézési határidőt ír elő.

A Ket. 33. § (2) bekezdése értelmében kiskorú ügyfél esetében, továbbá ha életveszéllyel, vagy súlyos kárral fenyegető helyzet elhárítása indokolja, vagy ha a közbiztonság érdekében egyébként szükséges, az érdemi határozatot soron kívül kell meghozni. Ezen jogszabályi rendelkezés értelmezése során az ítélőtábla osztotta a fellebbező alperes azon álláspontját, hogy a perbeli esetben a soron kívüli ügyintézési határidők alapjául szolgáló feltételek nem álltak fenn. Ügyfélnek az I. r. felperes minősült, aki nem volt kiskorú, a felperesek életveszélyben nem voltak, és a jogszabályi rendelkezés a soron kívüliséget megalapozó súlyos kárral fenyegető helyzet fogalma körében nem a felperesek perrel érintett élethelyzetének, körülményeinek megváltoztatását engedi értékelni.

A fentiekre figyelemmel a kérelem elintézésére a 90 napos ügyintézési határidő volt irányadó, ennek pedig az alperes az elsőfokú határozat 2007. december 19-i meghozatalával eleget tett.

Ugyanakkor az alperes az I. r. felperes által benyújtott kérelem elutasításával az irányadó jogszabály (Cst.2. § c.) pontja) egyértelmű, mérlegelést nem igénylő rendelkezésének téves alkalmazásával olyan súlyosan, kirívóan jogszabálysértő döntést hozott, amely alkalmas a Ptk.349. §-a szerinti kártérítési felelősség megalapozására. Az az alperesi hivatkozás, hogy ezen jogellenes magatartás tekintetében őt felróhatóság nem terheli, nem foghat helyt. Az alperes alkalmazottainak képzettségével, a bizonyítási nehézségekkel, a jogszabály ismeretének hiányával kapcsolatos körülmények ugyanis nem alkalmasak az alperes felelősségének kimentésére. Az ilyen jellegű hiányosságok az alperes működése körében merültek fel, és az alperes terhére értékelendők.

A felperesek személyi és vagyoni körülményeinek alperes által sem vitatott, a tanúvallomásokkal is alátámasztott hátrányos változása, a pénzügyi forrásaik kimerülése 2007 decemberére tényszerűen bekövetkezett.

Az alperes fenti jogellenes és felróható magatartásának következtében a korábban már - nem az alperes hibájából - elnehezült élethelyzetbe került felperesek nem 2007 decemberében, hanem csak 2008 májusában részesültek a nekik járó ellátásban.

Az Áldozatsegítő Szolgálatról 2008 januárjának második felében a felperesek támogatásban részesültek, mely 293.560.-Ft erejéig (7/F/5. számú irat) a család jövedelemkiesését és az elmaradt ellátásukat volt hivatott átmenetileg pótolni. Az ezt követő időszakra - ahogy az elsőfokú bíróság is rámutatott - az alperes magatartása tehát már nem járt a felperesek részére további hátránnyal, azonban a 2007. december 19-étől, a határozat meghozatalától

2008 januárjának második feléig, az Áldozatsegítő Szolgálat támogatásáig eltelt időszakban az alperes jogellenes magatartása folytán a felperesek egyébként is elnehezült életkörülményei tovább romlottak.

Az ezzel okozati összefüggésben bekövetkezett károkért tehát az alperes kártérítési felelősséggel tartozik.

Az ítéletábra utal arra, hogy - az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben - a fentiek szerint meghatározott egyhónapos időszakban elszenvedett károk elhárítására a rendes jogorvoslat eredménye, azaz a későbbiek során folyósított ellátás már nem volt alkalmas. Az átélt nélkülözések, az általuk kiváltott lelki és fizikai hatások a felperesek egészséghez való személyiségi jogának megsértését - ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt - nyilvánvalóan megvalósították, további bizonyításra tekintetben nem volt szükség.

Az anya és a kiskorú gyermekek személyiségi jogának megsértése olyan hátránnyal, érdeksérelemmel járt, amely megalapozza a jogsértés súlyával és a következmények súlyosságával arányos nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti felperesi igényt.

A nem vagyoni kár mértékének meghatározása során az ítéletábra figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében elfoglalt álláspontjával szemben a felperes jogellenes magatartása csak az egyhónapos időtartam nélkülözéseivel állt okozati összefüggésben. Értékelte azt is, hogy a felperesek anyagi és személyi körülményeinek megromlásában elsődlegesen nem az alperes felróható magatartása, hanem az a körülmény játszott szerepet, hogy az I. r. felperes házastársának előzetes letartóztatásba kerülése folytán a jövedelme kiesett, továbbá a II. és III. r. felperesek édesapja 2007 szeptemberétől nem fizetett gyermekei után gyermektartásdíjat.

A közműszolgáltatások kikapcsolása, illetve korlátozása - az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben - nem állt okozati összefüggésben az alperes fenti magatartásával, hiszen az elutasító határozat meghozataláig már - a korábban felhalmozott tartozásokra figyelemmel - sor került a szolgáltatás korlátozására. Az ebből fakadó hátrányos következmények figyelembevételére tehát a felperesek javára járó nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során az alperes terhére nincs mód.

A fenti körülményekre figyelemmel tehát az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben álló hátrány nem olyan súlyú, mint ahogy az elsőfokú bíróság azt ítéletében értékelte.

Az ítéletábra mérlegeléssel úgy foglalt állást, hogy személyenként 50.000.-Ft az az összeg, ami az alperes jogellenes és felróható magatartásával összefüggésben bekövetkezett személyiségi jogsértés által okozott nem vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges.

Az I. r. felperes által a közműszolgáltatások visszakapcsolásának díjára alapított vagyoni kártérítési követelés ugyanakkor a fentebb már kifejtettek szerint nem megalapozott, hiszen a kikapcsolásra, illetve korlátozásra nem az alperes jogellenes magatartása következtében került sor, így őt a visszakapcsolás költsége sem terhelheti.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Ennek folytán indokolt volt az elsőfokú perköltség viselésére irányuló rendelkezések módosítása is. A felperesek keresetük tekintetében 10 %-ban minősülnek pernyertesnek,

személyes költségmentességben nem részesültek, így a feljegyzett 120.000.-Ft kereseti illeték összesen 90 %-át, azaz személyenként 27.000.-Ft-ot kötelesek megfizetni az államnak, míg az alperes személyes illetékmentessége folytán az ezt meghaladóan feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

Az alperes fellebbezésének értéke 1.000.000.-Ft volt, a fellebbezés 80 %-ban eredményre vezetett, így a Pp.81. § (1) bekezdése alapján a felperesek személyenként 12.000.-Ft feljegyzett fellebbezési illeték államnak való megfizetésére kötelesek, míg az ezt meghaladó illetéket az állam viseli.

A felperesek által az alperesnek személyenként fizetendő első- és másodfokú perköltség összegét az ítéletábla elsősorban annak figyelembevételével határozta meg, hogy az alperes jogi képviselőjét jogtanácsosa látta el.

Győr, 2011. február 7. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.

előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.

bíró

A kiadmány hitelül, Kiadó: